

РЕШЕНИЕ

№ 75

гр. М., общ. М., обл. В., 01.08.2023 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

РАЙОНЕН СЪД – М., I-ВИ НАК. СЪСТАВ, в публично заседание на двадесет и шести юли през две хиляди двадесет и трета година в следния състав:

Председател: Анелия Димитрова

при участието на секретаря Е.Г.Й.
като разгледа докладваното от Анелия Димитрова Административно наказателно дело № 20231450200178 по описа за 2023 година

ВЪЗ ОСНОВА НА ЗАКОНА И ДОКАЗАТЕЛСТВАТА:

РЕШИ:

ОТМЕНЯВА Наказателно постановление № НП-212/01.09.2022 год. на Министъра на земеделието гр.С., с което на нарушителят „Д.” ЕООД със седалище и адрес на управление гр.С., представлявано към момента на атакуване на НП от К.Е.П., в качеството му на Управител, а впоследствие от Н.Д., също в качеството му на Управител, чрез Г. Д. – пълномощник, чрез адв. В. Д. от ВАК, е наложено **АДМИНИСТРАТИВНО НАКАЗАНИЕ – ИМУЩЕСТВЕНА САНКЦИЯ** в размер на **1 000 /ХИЛЯДА/ ЛЕВА** за нарушение на чл.2 ал.1, вр. с чл.3 от Закона за опазване на земеделските земи и чл.7 ал.1 от ППЗОЗЗ като незаконосъобразно на основание чл.63 ал.2 т.1, вр. с чл.58д т.1 от ЗАНН.

РЕШЕНИЕТО може да се обжалва с касационна жалба в 14-дневен срок от получаване на съобщението от страните пред ВрАС.

РАЙОНЕН СЪДИЯ:

МОТИВИ:

„Д.” ЕООД със седалище и адрес на управление гр.С., представлявано към момента на атакуване на НП от К.Е.П., в качеството му на Управител, а впоследствие от Н.Д., също в качеството му на Управител, чрез Г. Д. – пълномощник, чрез адв. В. Д. от ВАК е обжалвал в срок Наказателно постановление № НП-212/01.09.2022 год. на Министъра на земеделието гр.С..

Жалбоподателят редовно призован, не се явява, а се представлява от адв. В. Д. от ВАК. Същата взема становище, че атакуваното НП е незаконосъобразно, неправилно и издадено при допуснати съществени нарушения в хода на административнонаказателното производство. Процесуалният представител на жалбоподателя поддържа представеното Писмено становище по АНХД № 331/2022 г. по описа на МРС, които ще бъдат обект на коментар в по-долните абзаци.

За ответника се явява юрисконсулт Ц.Н., която счита обжалваното НП за правилно и законосъобразно, издадено при спазване на материалния закон и производствените правила. Процесуалният представител на ответника също поддържа подробните съображения, изложени в Писмена защита по предходното отменено дело.

Производството по делото е по реда на чл.59-63 ЗАНН.

Анализирайки събраните по делото доказателства преценени поотделно и в тяхната съвкупност, съдът приема за установено следното от фактическа страна:

Жалбата е подадена в срок и е процесуално допустима, видно от жалба с рег.индекс 70-5353 от 21.09.2022 год., удостоверяваща постъпване на жалбата в Министерство на земеделието гр.С., както и Известие за доставяне от 08.09.2022 год., удостоверяващо връчване на Наказателно постановление.

По делото са събрани гласни и писмени доказателства и

доказателствени средства, а именно: НП-212/01.09.2022 г. на Министъра на земеделието, АУАН № 16/30.05.2022 г., писмо под № 66- 2275/02.09.2022 г., ведно с Известие за доставяне от 08.09.2022 г., Пълномощно, Предложение под рег.индекс 10-1019/12.05.2022 г., писмо под № 70-5356/27.09.2022 г., писмо под рег.индекс РД-6-7/07.06.2022 г., писмо под рег.индекс РД-6-7/07.06.2022 г., Пълномощно под рег.№ 4547/25.05.2022 г., Скица на поземлен имот № 15-614486/07.06.2022 г., Нотариален акт за покупко-продажба на недвижим имот от 21.06.2007 г., Протокол от 11.05.2022 г., Заповед № РД 46-268/29.09.2020 г. на Министъра на земеделието, Заповед № РД 46-33/28.01.2022 г. на Министъра на земеделието, Заповед № РД 46-208/18.08.2022 г. на Министъра на земеделието, Молба за проверка под рег.индекс 94-852/28.04.2022 г., писмо под изх.№ 94-852/05.05.2022 г., 3 броя цветни снимки от 11.05.2022 г., АНХД № 331/2022 г. по описа на МРС, КАНД № 242/2023 г. по описа на Административен съд гр.В. и Заповед № РД-46-158/04.07.2023 г. на Министъра на земеделието и храните. Съответно са разпитани свидетелите Х. Х., Г. К., чиито показания бяха приобщени по реда на чл.84 от ЗАНН, вр. с чл.281 ал.1 т.5 от НПК и П. М., като първите двама от тях работят като мл.експерти към ОД „Земеделие” гр.В., а свидетелят М. е Началник на ОСЗ гр.М. при ОД „Земеделие” гр.В., както и свидетелите Т. Т. и П. Т., съответно работещи като младши експерти в ГД „Аграрно развитие” при ОД „Земеделие” гр.В.. От разпитаните по делото свидетели се установява, че свидетелката Х. е актосъставител, а свидетелите Т. и Т. са единствено свидетели при съставяне на акта. От своя страна свидетелите П. М. и Г. К. са участвали в извършената проверка на 11.05.2022 г., ведно със свидетелката Х..

От събраните по делото доказателства се установява, че АУАН № 16/30.05.2022 г. е съставен от свидетелката Х. Х. затова, че „Д.” ЕООД със седалище и адрес на управление гр.С., представлявано от К.Е.П., в качеството му на Управител, чрез Г. Д. – пълномощник, съгласно Пълномощно с рег.№ 4547/25.05.2022 г. на 11.05.2022 г. е извършило дейност, водеща до увреждане, замърсяване и разрушаване на земеделска земя. Актосъставителката е уточнила, че извършеното се изразява в това, че върху по-голямата част от имота има наличие на отпадъци, представляващи насипни скални остатъци, образувани при добива от кариерата. Видно от състоянието на скалните остатъци може да се съди за действия, извършени в предходен

период. С това е прието, че в поземлен имот с идентификатор **** по КККР в землището на с.Г.К. от VI-та категория по ЗАТУРБ Община М., област В. с площ 4000 кв.м. земеделска земя от VI-та категория и среден бонитетен бал /СББ/ 45 неполивна, собственост на „А.Ф.” А. със седалище и адрес на управление гр.П., съгласно Нот.акт за покупко-продажба на земеделска земя № ***, том 4, рег.№ 1087, дело 824 от 21.06.2007 г. е нарушило чл.2 ал.1, вр. с чл.3 от Закона за опазване на земеделските земи и чл.7 ал.1 от ППЗОЗЗ. Въз основа на така съставения акт е издадено и атакуваното НП. АУАН-а е редовно предявен и връчен на 30.05.2022 г. на пълномощника на дружеството, а именно Г. Д., който го е подписал с възражение. От приложените по делото доказателства се установява, че имота, в който е констатирано нарушението е собственост на „А.Ф.” А. със седалище и адрес на управление гр.П.. В тази насока е представен Нот.акт за покупко-продажба на земеделска земя № ***, том 4, рег.№ 1087, дело 824 от 21.06.2007 г., съгласно който „А.Ф.” А. придобива правото на собственост върху имот, а именно нива с площ от 4000 декара, съставляваща имот № 016066 в землището на с.Г.К.. От приложената по делото Скица № 15-614486 от 07.06.2022 г., издадена от Службата по геодезия, картография и кадастър гр.В. на поземлен имот с идентификатор **** по КККР на с.Г.К. е посочено, че трайното предназначение на територията е земеделска и начинът на трайно ползване е нива. В скицата е отбелязано, че номерът по предходен план на поземлен имот с идентификатор **** по КККР на с.Г.К. е 016166, т.е. същият с който е описан имота в процесния Нот.акт за покупко-продажба на недвижим имот. След подписване на акта и неговото предявяване, в Министерството на земеделието с рег.индекс № 70-3113 от 06.06.2022 г. е подадено Възражение по така съставения АУАН, в което е отразено, че имота попада в концесионната площ на находище за добив на скално-облицовъчни материали „Д.” ЕООД, разположено в землището на с.Г.К.. Посочено е, че е подадено предложение с рег.индекс АО-1019/12.05.2022 г. до Министерство на земеделието за промяна на предназначението на поземлен имот с идентификатор **** по КККР на с.Г.К.. Видно от отразеното в Писмената защита на ответника се установява, че по отношение на дружеството не е извършвана промяна на предназначението, а същата е отказана на основание чл.6 ал.3 от Правилника за работа на комисията за земеделските земи. От събраните по делото гласни доказателства се установява, че на 11.05.2022 г., във връзка с писмо под

рег.индекс № РД-6/05.05.2022 г. в ОД „Земеделие” гр.В. от ГД „Земеделие и регионална политика” при Министерство на земеделието, относно молба за проверка от А.Б. с рег.индекс № 94-852/28.04.2022 г. е извършена проверка в поземлен имот с идентификатор **** по КККР на землище в с.Г.К., община М.. На място е извършена проверка от актосъставителката Х. Х. и от свидетелите П. М. и Г. К., които не са участвали при съставяне на процесния акт. От показанията на посочените свидетели се установява, че дружеството извършва дейност, водеща до увреждане, замърсяване и разрушаване на земеделски земя, в резултат на което върху по-голяма част от имота има наличие на отпадъци, представляващи насипни скални остатъци, образувани при добива от кариерата. Посоченото обстоятелство е намерило отражение като констатация в Протокол от 11.05.2022 г., подписан от свидетелите Х., М. и К.. В Протокола е отразено, че при проверката имота е бил трасиран със съответно джипиес устройство и са направени снимки с координати на точките на моментното състояние на имотите. От показанията на разпитаните свидетели се установява, че проверката е извършена в присъствието на пълномощника на дружеството и на адв. В. Д. от ВАК, но на същите не им е предоставен посочения Протокол, нито снимковия материал към него, тъй като същият е изготвен впоследствие в ОД „Земеделие” гр.В. Свидетелите установяват, че видно от състоянието на скалните остатъци може да се съди за действията, извършени в предходен период, т.е. обема е бил много голям и тези бетонови и скални маси са от години. От показанията на свидетеля П. М. се установява предположение от негова страна, че тези скални маси са били разположени в периода преди 2019 г., тъй като на официалния сайт на Агенцията по кадастъра има снимки от 2011 г. и там скалните маси ги няма, а от 2019 г. вече ги е имало. В тази насока следва да се отбележи, че по делото са приети като писмени доказателства 3 броя цветни снимки. От така представените цветни снимки не се установява, че те касаят процесния имот. Видно от показанията на разпитаните свидетели М. и К. на 11.05.2022 г. при извършената проверка са били направени снимки с джипиес. При предявяване на тези снимки на свидетеля М. обаче бе констатирано от последния, че на снимките е посочена дата 25.09.2002 г. Свидетелят уточнява, че датата не е актуална, защото нямат поддръжки и самата батерия на джипиеса не е била сменена. Процесните джипиеси не подлежат на контрол и не се прави актуализация. От посочените констатации не може да бъде споделен извода

на ответника по делото, че процесните снимки са направени в деня на извършената проверка и че същите съдържат необходимите реквизити, като безспорно датата не е актуална и макар координатните точки на имота и посоката да са уточнени и да показват местоположението на имота, те не установяват неговото състояние към инкриминирания период. Няма спор обаче, че от показанията на свидетелите Х., М. и К. се установява, че на 11.05.2022 г. същите са констатирали, че имота е почти изцяло нарушен, като върху него има поставени бетонови и скални маси и че съдейки от купчините и от техния обем те са били там от години.

По делото са събрани категорични доказателства за компетентността на актосъставителя и наказващия орган, като в тази насока са приложените по делото Заповед № РД 46-268/29.09.2020 г. на Министъра на земеделието, Заповед № РД 46-208/18.08.2022 г. на Министъра на земеделието, Заповед № РД 46-33/28.01.2022 г. на Министъра на земеделието и Заповед № РД 46-158/04.07.2023 г. на Министъра на земеделието и храните.

Въз основа на така възприетата от съда фактическа обстановка и въз основа на събраните по делото гласни и писмени доказателства съдебният състав намира, че атакуваното Наказателно постановление следва да бъде отменено по следните съображения:

Настоящият съдебен състав счита, че в хода на административнонаказателното производство е допуснато нарушение на разпоредбата на чл.40 ал.3 от ЗАНН, с което е нарушено правото на защита на жалбоподателя. В тази връзка следва да се посочи, че ЗАНН урежда четири категории свидетели, които е допустимо да присъстват при съставяне на акта и да го подпишат. Първата - свидетели, присъствали при извършване на нарушението, а именно лицата, възприели пряко и непосредствено един или повече елементи от състава на нарушението и/или личността на нарушителя, и които в най-голяма степен биха могли да допринесат за изясняване на обективната фактическа обстановка. Втората - свидетели, присъствали при установяване на нарушението, а именно лицата, възприели факти и обстоятелства относими към датата, мястото и условията, при които съответният контролен орган е възприел елементи от състава на нарушението или данни за неговия извършител, и чиито показания биха могли да дадат ясна представа за това, дали възприетите факти и обстоятелства са надлежно

обективирани в акта. Третата - свидетели, присъствали при съставяне на акта, а именно това са лица както от посочените по - горе две групи, така и лица, които не са възприели нито факта на извършване на нарушението, нито условията, при които то е било установено, а единствено обстоятелствата, свързани с реда на изготвяне на акта. Четвъртата - свидетели на отказа на нарушителя да подпише акта, а именно това са лица, чието участие се налага, само в случай, че лицето, посочено като нарушител, се възползва от процесуалната възможност по чл.43, ал.2 от ЗАНН. Видно от изложеното, тези четири категории свидетели, удостоверяват различни факти и обстоятелства. От анализа на разпоредбата на чл.51 ал.1 б.“б” от ЗАНН следва, че законодателят разграничава актосъставителя от свидетелите, присъствали при извършване на нарушението. В тази връзка в отделните алинеи на чл.40 от ЗАНН са предвидени различни процедурни правила за съставянето на АУАН в зависимост от това дали, последният се съставя от актосъставителя в присъствието на свидетелите на нарушението или не. Така съгласно чл.40, ал.1 от ЗАНН, когато АУАН се съставя в присъствието на свидетел на нарушението и на нарушителя, акта се подписва от актосъставителя, нарушителя и свидетеля/лите. От друга страна, ако при извършване на нарушението не е имало свидетели или АУАН не може да бъде съставен в тяхно присъствие ал.3 на чл.40 от ЗАНН изисква актът да бъде съставен в присъствието на двама други свидетели, които в този смисъл са свидетели на съставянето на АУАН, а не свидетели на извършеното административно нарушение. В настоящия случай от събраните по делото доказателства се установи, че посочените в АУАН свидетели, а именно Т. и Т. се явяват свидетели при съставянето на акта, като това тяхно процесуално качество не е посочено в съставения АУАН. В същият е отразено, че те са свидетели при констатиране на нарушението и при съставяне на акта, като това обстоятелство не отговаря на обективната истина. Категорично от всички събрани по делото доказателства се установява, че свидетелите Т. и Т. не са участвали при извършената проверка на 11.05.2022 г., а единствено на 30.05.2022 г. са подписали предварително изготвения АУАН от актосъставителката. Категорично по делото се установява, че при изготвяне и съставяне на акта на 30.05.2022 г. не са участвали свидетелите М. и К., които са установили констатираното нарушение. Видно от показанията на свидетеля М. същият уточнява, че никой не го е потърсил за съставяне на

акта, а по отношение на свидетеля К. се установява, че същият в този период е бил в болничен. В изпълнение разпоредбата на чл.40 ал.3 от ЗАНН актосъставителя е следвало да състави АУАН в присъствието на посочените свидетели. Доколкото това не е сторено, а акта е съставен в присъствието на свидетели неочевидци, безспорно се налага извода че е било допуснато съществено процесуално нарушение, което налага отмяна на атакуваното НП, без да се произнася съда по същество, относно вменените нарушения. С оглед на посоченото съдът намира, че така изготвения АУАН е незаконосъобразен и опорочава процедурата по съставянето му, административнонаказващия орган пък от своя страна не е изпълнил задълженията си по чл.52, ал.4 от ЗАНН, като е следвало преди да се произнесе по преписката, респективно преди да издаде НП, да провери АУАН с оглед неговата законосъобразност и обоснованост, а при необходимост и да извърши допълнително разследване на спорните обстоятелства. Административнонаказателното производство въвежда строги правила за осъществяването му, както в основния закон - ЗАНН, така и в специалните закони, които определят различните видове административни нарушения и наказанията за тях. Ето защо и особено важно е за държавните органи, които прилагат административнонаказателните разпоредби да извършват това при стриктно съблюдаване на законовите разпоредби. Това се налага не от обстоятелството, че прилагането на нормите, които определят отговорността на всеки нарушител е самоцелно, а от обстоятелството, че стриктното им спазване е гаранция за справедливост на процедурата и липса на произвол. Нарушението е съществено, защото наличието на свидетелите, според хипотезата на ал.1 или съответно на ал.3 от чл.40 на ЗАНН, има за цел да гарантира правосъобразното провеждане на процедурата по съставянето на акта и препятстването на възможности за евентуална злоупотреба от страна на актосъставителите.

На следващо място съдебния състав приема, че не са спазени изискванията на чл.42 ал.1 т.5 и чл.57 ал.1 т.6 от ЗАНН, тъй като е налице несъответствие между словесното описание на нарушението и приложената материалноправна разпоредба, при което жалбоподателят е затруднен да разбере кое точно нарушение му се вменява, от тази неяснота следва друга в нарушение на чл.57 ал.1 т.7 от ЗАНН. От една страна се твърди нарушение на чл.2 ал.1 от ЗОЗЗ, т.е. използване на земеделска земя не за земеделски цели, а жалбоподателят се санкционира за увреждане,

замърсяване и разрушаване на земеделска земя. Несъмнено е, че използването на земеделска земя извън основната цел не винаги има за резултат увреждане, замърсяване и разрушаване на земеделска земя. Не е ясно коя от хипотезите на чл.41 ал.1 от ЗОЗЗ се визира от административнонаказващия орган. В тежест на „Д.“ ЕООД са вменени няколко нарушения, а именно: че е извършвана дейност, водеща до увреждане, замърсяване и разрушаване на земеделска земя; че не ползва земеделската земя в обхвата на поземлен имот с идентификатор **** по КККР на с.Г.К. за земеделски цели. В обстоятелствената част на НП очевидно не става ясно кое нарушение се приема за извършено, тъй като се говори както за увреждане, замърсяване, така и за ползване на имота за неземеделски цели, като последното пък се подвежда под нормата на чл.41 ал.1 т.2 от ЗОЗЗ. Същевременно с диспозитивната част на НП дружеството е санкционирано за извършени нарушения на разпоредбите на чл.41 ал.1 т.1 от ЗОЗЗ. Разпоредбата на чл.41 ал.1 т.1 от ЗОЗЗ разкрива отделен и самостоятелен състав на административно нарушение, изразяващо се в извършване дейност, водеща до увреждане, замърсяване и разрушаване на земеделска земя, който не се поглъща от този по т.2 на чл.41 ал.1 ЗОЗЗ, а и каквито факти и изводи в обстоятелствената част на НП не се съдържат. Наред с това, наложената административна санкция е една и не става ясно за кое от двете деяния се налага – това по чл.44 ал.1 т.1 или за това по чл.44 ал.1 т.2 от ЗОЗЗ, с оглед изложеното по-горе и при изричното действие на чл.18 от ЗАНН. Това категорично и безусловно препятства упражняване правото на защита на жалбоподателя в пълен предоставен от закона обем. Очевидно НП претендира от формална гледна точка извършването на две самостоятелни деяния, които именно на основание чл.18 от ЗАНН следва да бъдат отделно санкционирани, а не само с една санкция, както в случая е процедирал. Такава е и трайната съдебна практика (Решение № 30 от 29.01.2015 г. на РС - В. по н. а. х. д. № 1567/2014 г., потвърдено и влязло в сила от Административен съд - В. с Решение № 208 от 16.06.2015 г. на АдмС - В. по к. н. а. х. д. № 120/2015). Дадената квалификация с наказателното постановление е непрецизна предвид това, че нормата на чл.2 ал.1 от ЗОЗЗ изобщо не установява правило за поведение, което да е възможен предмет на нарушение. Съгласно чл.2 ал.1 от Закона за опазване на земеделските земи, земеделските земи са основно национално богатство и се използват само за земеделски цели.

Изпълнителното деяние на вмененото нарушение е ползването на земеделска земя за неземеделски цели, като самото ползване винаги е свързано с определено действие и не може да се осъществи нарушението чрез бездействие. Текстът на чл.2 ал.1 от Закона за опазване на земеделските земи е бланкетен и затова е направена препратка към чл.3 от Закона за опазване на земеделските земи, който гласи, че собствениците и ползвателите на земеделски земи са длъжни да ги опазват от ерозиране, замърсяване, засоляване, вкисляване, заблатяване и други увреждания и да поддържат и повишават продуктивните им качества, тоест увреждане, замърсяване и разрушаване са изпълнителните деяния, с които се твърди да е бил нарушен законът. От друга страна, нормата на чл.7 ал.1 от ППЗОЗЗ регламентира правото на собственик на земеделска земя свободно да избира начина на ползване на земеделската земя, ако с това не променя нейното предназначение и не нанася вреди на собствената земя, земите на други собственици или на качеството на повърхностните и подпочвените води.

Има пълно разминаване в характера на вменените нарушения в тежест на жалбоподателя, като това обстоятелство е видно от цитираните по-горе текстове, съдържащи се в АУАН, респективно в НП, и в този смисъл издаденото НП е напълно опорочено и подлежащо на отмяна. Като не е конкретизирал коя точно норма или норми са нарушени с описаното в наказателното постановление деяние, административнонаказващият орган е нарушил [чл.57 ал.1 т.6 от ЗАНН](#). Следва да се отбележи, че са вменени няколко нарушения, същите не си съответстват като пълнота и съдържание, съответно в АУАН и в НП. Само за пояснение чл.41 ал.1 т.1 от ЗОЗЗ инкриминира извършването на дейност, водеща до увреждане, замърсяване и разрушаване на земеделска земя, а вмененото използване земеделска земя за неземеделски нужди, без да е прибавен пълния текст, включващ и „без разрешение за промяна на предназначението ѝ” е регламентирано в чл.41 ал.1 т.2 от ЗОЗЗ. Текстовото изписване не кореспондира на цифровото такова.

На следващо място съдебния състав приема, че не са спазени и изискванията на чл.42 ал.1 т.4 от ЗАНН, респективно чл.57 ал.1 т.5 от ЗАНН, като има неяснота относно описание на нарушението и обстоятелствата, при които е било извършено. Както в акта, така и в наказателното постановление, следва да се съдържа описание на нарушението и обстоятелствата при които е извършено. Налице е съществено разминаване между описание на

неправомерното деяние от страна на административнопроверяващия орган и от административнонаказващия орган, както и своеобразно допълване от страна на административнонаказващия орган в законовите разпоредби, които са били нарушени. Законосъобразното издаване на наказателното постановление изисква пълно съответствие между деянието, вменено на нарушителя, така, както е описано в акта и наказателното постановление, и посочените като нарушени правни норми. В АУАН е отразено, че се извършва дейност, водеща до уреждане, замърсяване и разрушаване на земеделска земя и с това се приема, че жалбоподателя е нарушил чл.2 ал.1 във връзка с чл.3 от Закона за опазване на земеделските земи и чл.7 ал.1 от Правилника за прилагане на Закона за опазване на земеделските земи. В НП е посочено, че жалбоподателя не ползва земеделската земя в обхвата на поземлен имот с идентификатор **** по КККР на с.Г.К. за земеделски цели, предвид обстоятелството, че в имота има отпадъци, представляващи насипни скални остатъци, образувани при добива от кариерата и до съставянето на АУАН няма влязло в сила решение за промяна на предназначението □. С това си деяние юридическото лице е нарушило разпоредбите на чл.2 ал.1, вр. с чл.3 от Закона за опазване на земеделските земи и чл.7 ал.1 от Правилника за прилагане на Закона за опазване на земеделските земи, поради което и на основание чл.53 ал.1 от Закона за административните нарушения и наказания, вр. с чл.44 ал.2 и чл.41 ал.3, вр. с ал.1 т.1 от Закона за опазване на земеделските земи, за което е наложена имуществена санкция в размер на 1 000 лв. От една страна административнонаказващия орган не визираща коя правна норма е нарушена, като директно препраща към санкционна такава, опирайки се на чл.41 ал.1 т.1, вр. с ал.3 от ЗОЗЗ. От друга страна административнонаказващия орган описва нарушението като посочва, че жалбоподателя ползва земеделска земя за неземеделски нужди, без разрешение за смяна на предназначението ѝ, което се съдържа в чл.41 ал.1 т.2 от ЗОЗЗ – „използва земеделска земя за неземеделски нужди без разрешение за промяна на предназначението ѝ”. При описание на нарушението и установената фактическа обстановка от административнонаказващия орган не е ясно кое приема, че е неправомерното деяние неползването на земеделската земя по предназначение като се образуват отпадъци, представляващи насипни скални остатъци, образувани при добива от кариерата или описаното от проверяващите деяние, състоящо се в увреждане, замърсяване и разрушаване,

без да е конкретизирано кое от трите се визира или и трите едновременно.

По никакъв начин не се доказва видът и характеристиките на материала, по начин който да обоснове третирането му като „отпадък” по смисъла на ЗУО, а от тук и констатацията на проверяващият и наказващият орган за замърсяване и увреждане на земеделската земя. В АУАН и в НП е посочено, че върху по-голямата част от имота има наличие на отпадъци, представляващи насипни скални остатъци, образувани при добива от кариерата, чието посочване като „отпадъци” не е достатъчно да ги обоснове като такива, за да отговори на Закона за управление на отпадъците, респективно на ЗООЗ, тъй като не се установява за кой точно вид отпадъци се касае, предвид разпоредбата на чл.2 ал.1 от ЗУО. Посочената разпоредба е за посочени различни видове отпадъци, които подлежат на регулация от страна на държавата по реда на ЗУО. Какво тогава се случва ако в този имот са констатирани единствено и само насипни скални остатъци, тоест изследван ли е в този случай въпросът попадат ли в обхвата на ЗУО или не. Индивидуализацията на конкретния вид отпадък е от съществено значение предвид подвеждането към отговорност и вменяване на нарушение, изразяващо се в замърсяване и увреждане на земеделска земя от страна на жалбоподателя. Притеснение буди факта, че не само не са установени безспорно дали тези „скални остатъци” са отпадъци по смисъла на ЗУО, но не е изяснено и в какво се състои изпълнителното деяние, липсва описание в този смисъл както в АУАН, така и в НП. Окомерно /на око/ комисията е преценила, че на мястото се извършва нарушение, изразяващо се в насипване на скални остатъци в имота.

Това, което се установява по делото е, че комисията извършваща проверката на 11.05.2022 г. не е предприела действия по установяване на обстоятелството кой е изсипал скалните остатъци. Счела е, че след като имотът се ползва от жалбоподателя, той е отговорен без да изследва в какво състояние е бил имота преди датата на проверката, като и двамата свидетели М. и К. и актосъставителя заявяват пред съда, че преди датата на проверката не са посещавали процесния имот. Очевидно единствено и само на база предположения комисията е приела за нарушител именно дружеството жалбоподател. В този смисъл са и свидетелските показания на актосъставителя и другите свидетели присъствали по време на проверката и установяване на нарушението. Нямаат преки впечатления кой е извършил

твърдяното нарушение. С оглед показанията на свидетеля М., че бил нарушен хумусния слой на имота, следва да се посочи, че предвид легалното определение за хумусен пласт, дадено в т.21 от ДР на Закона за почвите, като слой от един или повече почвени хоризонти със съдържание на хумус, равно или по-голямо от 1 на сто (или със съдържание на органичен въглерод, равно или по-голямо от 0,6 на сто), определен в средна проба през 10 см, можем да кажем, че по никакъв начин не се установява хумусните пластове на земеделската земя да са била замърсени, увредени или разрушени. Несъмнено е, че използването на земеделска земя извън основната цел не винаги има за резултат замърсяване, увреждане и разрушаване. Административнонаказващият орган окомерно констатира, че е нарушен хумусния пласт слой, без да е правен някакъв лабораторен анализ. А от друга страна, както и по-горе бе отразено, за дружеството жалбоподателя остава непонятно защо в АУАН се говори за едно нарушение – нарушаване на земеделска земя, а в НП се допълва изпълнителното деяние, като се вменява и друго нарушение, че същата земя се ползва не по предназначение.

Следва да се отбележи, че не е отразена датата/периодът на извършване на нарушението както в АУАН, така и в НП, съгласно императивните изисквания на чл.42 т.3 и чл.57 ал.1 т.5. В НП липсва дата на извършване на нарушението, такава не е отразена и в АУАН. В НП се описва текст от АУАН, като се сочи, че „на 11.05.2022 г..... е извършвана дейност, водеща до увреждане, замърсяване и разрушаване на земеделска земя”. Неопределеният запис, че към 11.05.2022 г. е извършвана дейност, водеща до увреждане, замърсяване и разрушаване на земеделска земя без разрешение за промяна на предназначението ѝ, не удовлетворява законовото изискване по чл.42, т.3 и чл.57 ал.1 т.5 от ЗАНН, още повече, че визираната дата не е обоснована с конкретни факти, мотивирали преценката на актосъставителя, относно този императивен реквизит. Не се доказва по категоричен начин в кой момент е извършено нарушението. Актосъставителят и свидетелите М. и К. са извършили проверка и извършват съответни констатации, базирани на възприетото от тях в деня на проверката, без да констатират безусловно дата на извършване на нарушението, т.е. кога е извършено то. Актосъставителят не може да каже в кой момент е извършено нарушението. Посочва, че са отишли по сигнал и към 11.05.2022 г. е имало нарушение. Те са отишли в деня на проверката и не могат да кажат от кога е нарушението. Точното му

установяване и отразяване е от съществено значение, тъй като предопределя решаването на редица въпроси с правно значение – относно приложимия закон, спазването на сроковете по чл.34 от ЗАНН, а и относно упражняване правото на защита, което винаги се осъществява спрямо конкретен момент - датата на нарушението. Категорично не е изяснен фактът дали към датата на подписване на Нот.акт за покупко-продажба на недвижим имот фактическото състояние на имота е било идентично с констатираното на 11.05.2022 г., и в този смисъл ако е било, на какво основание се търси отговорност за фактическо състояние на имот, съществувало като такова в периода след 2011 г. до 2019 г., видно от показанията на свидетеля М.. Датата на проверката, т.е. периода на установяване на нарушението не може да замени изискването за дата на извършване на административното нарушение. Изискванията, залегнали в разпоредбата на чл.57 ал.1 т.5 от ЗАНН касаят гаранция за правото на защита на нарушителя. В АУАН е посочено, че е извършвана дейност, водеща до увреждане, замърсяване и разрушаване на земеделска земя, а в НП е записано че земеделската земя не се ползвала по предназначение. В кой период от време обаче е извършвана тази дейност и по-важното, твърдяното замърсяване и увреждане от кой момент е започнал, или от кой момент земята не се ползва по предназначение. Ето защо, съдебния състав приема, че липсата на дата на административното нарушение е съществен порок на административнонаказателния процес, обуславящ незаконосъобразност на атакуваното Наказателно постановление и е самостоятелно основание за неговата отмяна. Видно и от показанията на актосъставителя не се доказва безспорност на момента/датата на извършване на нарушението. За да се определи дали целостта на имота е била нарушена, от съществено значение е да се определи точно от кой момент, тъй като това е от съществено значение за определяне на субекта на нарушението, видно от показанията и на тримата свидетели служители при ответника, става ясно едно, че те преди датата на проверката 11.05.2022 г. никога не са посещавали процесния имот, което е показателно, че не могат да посочат датата на нарушението, нито да обосноват предполагаем период. Отсъствието или неяснотата при определянето на датата на извършване на нарушение резултира в ограничаване на правото на защита на санкционираното лице. Освен това, датата на извършване на нарушението е от значение за определяне началния момент на давностните срокове по [чл.34](#)

[от ЗАНН](#), от съществено значение при индивидуализация на нарушението, определяне на кръга от потенциалните нарушители. Касае се за съществен реквизит на АУАН - [чл.42 т.3 от ЗАНН](#) и на НП - [чл.57 ал.1 т.5 от ЗАНН](#), чиято неяснота или липса съществено засяга правото на защита на наказаното лице. Не може елемент от обективния фактически състав на нарушението, каквото е датата на извършването му, да се извлича от данните по преписката, или от изявлението на свидетелите по делото.

На следващо място съдебния състав приема, че не е спазено изискването на чл.42 ал.1 т.6 и чл.57 ал.1 т.4 от ЗАНН, тъй като неправилно е определен субектът на нарушението. Нито проверяващите, нито административнонаказващия орган доказват по несъмнен начин, че извършител на твърдяното нарушение е именно „Д.” ЕООД. Следва да се посочи, че за да бъде установено по безспорен начин едно административно нарушение, същото следва да се установи по време на извършването му, място на извършване, начин и най-вече извършител. Единственият довод, за да се приеме, че деецът на процесното нарушение е „Д.” ЕООД, е твърдяното от ответника и в този смисъл нито се доказва въпросният имот в какво състояние е бил преди да се придобие, нито се доказва да е приключило ползването му, нито се доказва, това което е складирано в него да е складирано от собственика, нито че складираното съставлява отпадък. По време на проверката от контролните органи, те не са изяснили по несъмнен начин причинно - следствената връзка между твърдяното увреждане на поземлен имот с идентификатор **** и неправомерното поведение в тази връзка от „Д.” ЕООД, което е следвало да бъде обективирано чрез конкретни действия от негови длъжностни лица. По време на проверката контролните органи не са установили на мястото нито техника, нито хора. Следва да се отбележи и фактът, че по никакъв начин не се изясни обстоятелството в какъв вид се е намирал процесния имот преди констатиране на нарушението, от кога е в състоянието, констатирано към 11.05.2022 г. и е ли вероятно имотът да е бил насипан, увреден по начин, твърдян от наказващия орган много преди да започне да се ползва от жалбоподателя и в този смисъл не са извършвани геодезически измервания и други специфични процедури, които характеризират състоянието на имот в конкретен даден момент.

При този изход на делото разноси единствено и само се дължат на жалбоподателя, но същият не ги е претендирал в проведеното съдебно

заседание.

Мотивиран от изложеното и на основание чл.63 ал.2 т.1, вр. с чл.58д т.1 от ЗАНН съдът отмени Наказателно постановление № НП-212/01.09.2022 г. на Министъра на земеделието гр.С..

Съдия при Районен съд – М.: _____